

„Waar zie ik je ?”

„Eén uur op het Centraal Station.”

„O.K.”

Jan Prins schoot de voordeur uit en suisde op zijn fiets de zonnige straat uit.

Het was eind Juli en de grote vakantie was juist begonnen. Jan Prins en Arie Roos zaten in dezelfde klas van de H.B.S. in Amsterdam. Bob Evers was hun Amerikaanse vriend — de beste vriend die twee jongens konden hebben. Een knaap waar je op bouwen kon; dat was wel gebleken tijdens hun grote avontuur in de Stille Zuidzee. De vader van Arie Roos had een rederij van vrachtboten — die naar alle delen van de wereld voeren. Twee jaar tevoren hadden Jan en Arie Bob Evers uitgenodigd om een maand mee te varen op een van de vrachtboten van Roos' rederij. Bob was daar best voor te trappen geweest. De jongens hadden zich in Amsterdam ingescheept. Niet ver van Buenos Aires, in een storm, was het schip op een drijvend

Arie Roos, met de felle zon schijnend op zijn sproetig, dik gezicht, zat peinzend uit het raampje van de elektrische trein te kijken. Prins zat op de andere hoekplaats.

„Zou Bob een auto meegenomen hebben uit Amerika, om er ons mee te verrassen ?”

Jan schudde zijn hoofd :

„Niks voor Bob. Hij weet óók wel, dat hij ons dan allemaal werk voor niets zou laten doen. Al die kaarten die we aan de A.N.W.B. hebben opgevraagd . . . de hele reis uitkienen. Daar zijn we weken mee bezig geweest.”

„Ja — Bob weet best dat je met een auto niet over fietspaadjes kunt rossen . . . Maar waarom verandert hij dan onze plannen?”....

„Wacht nou maar rustig af . . . we zullen het gauw genoeg weten.”

Om twintig minuten over drie zagen ze Bob Evers aankomen uit het gebouw van de douane: bruin als een Arabier — in witte shorts en een geruit shirt. Hij had

wrak gelopen. De drie jongens waren in het holst van de nacht opgepikt door een Amerikaans vrachtschip . . . dat een muitende bemanning aan boord had ! Ze mochten niet weer van boord. Met de muiters hadden ze een half jaar lang de Stille Zuidzee rondgezworven, een tijd gewoond op een verlaten eiland en ten laatste hadden ze kans gezien, het schip op de bandieten terug te bezorgen en het aan zijn rederij terug te bezorgen. In zulke avonturen leer je elkaar kennen, zie je. Je weet wat je aan elkaar hebt !

Als ze even konden, gingen ze in de vakantie bij Bob Evers in Amerika logeren, of Bob kwam bij hen in Holland. Deze vakantie hadden ze een prachtplan gemaakt om samen een fietstocht te ondernemen door Holland, België, Luxemburg en Spanje....

een lange, vrij magere man bij zich, die een haakneus had en zenuwachtig op een sigaar kauwde.

„Hijah !” zei Bob.

Hij had hen in een klein jaar niet gezien, maar hij was altijd nogal onverschillig in zijn begroetingen.

„Hallo,” zeiden Jan en Arie, proberend niet nieuwsgierig naar de lange man te kijken. Bob sprak heel aardig Hollands, al was het met een Amerikaans accent waar je worst mee kon snijden.

„Ga mee ergens heen waar we rustig praten kunnen. Er is haast bij.” — En hij ging in het Engels door: „This is Mr. Graham, from Cincinnati. . . . My friends, Jan Prins and Arie Roos . . .”

De lange man keek de beide Hollandse jongens kort en scherp aan en schudde hen de hand. Arie praaide een taxi.